IACOBI LECTII
V. CL.

IONAH

SEV
POETICA PARAPHRASIS
AD EVM VATEM.

ANNO M. D. XCVII.

Ματθ. ιβ'.

Ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ
τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι
μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ πλεῖον
Ἰωνᾶ ὧδε.

GENEROSÆ ET ANTIQVÆ Nobilitatis Domino, Georgio Sigismundo Prakschicky, à Zastrisell, Domino Buchlouij, Serauitij, &c.

IAC. LECTIVS S.

ALLICÆ peregrinationis necessitatem mihi fecêre nuperi menses, Domine Illustris. Ibi à publicis ministeriis dum quiesco, etiam in prædiis rusticanis plusculos dies, adieci animum ad ea lubens quæ conditio temporum poscit magis, nec non minæ cælestes. Ad ea inquam quæ πρὸς θεόν, & è sacris monumentis. Talia inter propriâ curâ dignum istud magni Vatis, & quæ salubrium rerum hîc supellex. Vides quo in loco res Europæ, quæ in tempora, quàm confusis cæli solíque vestigiis, nasci te placitum Parenti summo gentis humanæ: & iuuenile pectus licèt, seriorum tamen intelligens, tangunt & angunt hæc tam seria. Fluctuat ecce publica Nauis mari in alto, sine funibus, sine linteis, sine antennis: & iam fluctuat per tot annos. At nõ futurus finis aut modus τοῖς ἀνέμοις, dum non animis prauis eorum qui in eâ. Periclitantur de summa re regna, vrbes: ac vim plures, remedia alij variè dissẽrũt ex politicis & humanioribus pręceptis. Frustrà vtrique, in reatu tãto seculi nostri, nisi adimus & audimus κήρυγμα τοῦτον τῆς μετανοίας. Hæc Poëmatis summa istîus: quod leuando & erudiendo animo

mihi tentatum facio Illustris D. iuris tui: ob duas causas. Primùm, quòd suadeat amor ita quo me amas, & quę à me: imò quo amat domus vestra, pręcipuéq; columen eius, simul veræ nobilitatis, patruelis tuus Winceslaus, propriâ fortean laude mihi aliquãdo dicẽdus. Et quãuis ea quæ nostra sunt effici ampliùs nostra posse Prudẽtes negent exertè: tamen, quæ genuina vis esse assolet gratæ mentis, magis magísq; vester, siquâ pote est, fieri aueo. Memini & Carolũ Zerotinũ, Baronẽ Illustriss. deliciũ illud dico Virtutis & Musarũ, propinquo sanguine tibi cõiunctum, auram item dare haut dudũ benignioris sui adfectus. Dicandi causa altera, quia sequeris hos tu iam nũc, cui erudita pietas cordi imprimis: nec diffidimus subsidiis fretũ talibus, gẽtis pariter & naturæ, pergere iter planum ad gloriam. Sed nec infirmè firmat hanc spem, quòd hi ipsi suâ prudẽtiâ Paludiũ quoq; nostrũ egregiæ indoli tuę præfecêre: moribus virũ & doctrinâ iuxtà insignẽ, & Philophilum meritissimo cognomento dictum nostris, nõ modò amicorũ sed bonarũ & amabiliũ rerum omnium (ita interpretor) peritissimũ amatorem. Eant in posteros, eant, precor, Zastrisellorũ tot decôra, & voti me cuius ille damnet δωτὴρ ἐάων,

Jmmortale genus maneat, multósque per annos
Stet fortuna domus, & aui numerentur auorum.

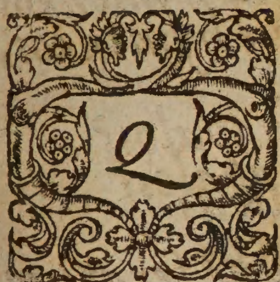
Vale, Illustris Domine, & nos ama. Ex Musæo. XV. Kal. VIIbres. CIↃ. IↃ. XCVII.

IACOBI LECTII IONAH.

SEV

POETICA PARAPHRASIS ad eum Vatem.

VID mala depellat terris, quid fulmine cælum
Protinus exarmet, quâ vi maria alta residant,
Incolumes Panacêa viros quæ præstet, & vrbes,
Dicere fert animus: Nimirum Vrbísque Viríque
Multiplici exemplo. Dicam quibus horrida Ponti
Temnere fas portêta modis, quibus hostium & artes,
Et numerum innumerum, & fortes superare cateruas:
Affinésque neci succos, morbósque, famémque,
Crine & flammifero terrentem regna cometen.
Vrbs quoque par multis illa vrbibus, iste viris Vir.
Tu modò syderei soboles æterna Parentis,
Dexter ades: mihi tu veras cum nectare lymphas,
Ambrosios mihi tota fauos diffunde per ora,
Desuetaque diu vires submitte Camœnæ.
Vrbs antiqua fuit, mundi & sub origine primâ

Niniue, Assyrij quondam tenuêre coloni:
Quæ Phœbo quantò minor est argentea Phœbe,
Tantùm inter reliquas celsum caput extulit vrbes,
Inclyta, diues opum, diuini opus Assuris ingens,
Penè dies quam non ambibat tertia circùm.
Armenius rapido mediam secat agmine Tigris.
Verùm, ô, diuitiis quàm nescia grandibus vti
Plebs hominum! vah, quàm potiora aduersa secundis!
Quàm melior lacrymosa domus genialibus aulis!
Quid referam infandas cædes, quid tristia gentis
Prodigia? ambiguámque fidem, vetitósque hymenæos,
Et leges fixas toties pretio, atque refixas?
Quídve gulâ infames, & prædis Sardanapalos?
Non tu vrbem ciuésve, suo sed nomine dicas
Antrum immane, ingens, vbi turba impunè ferarum
Et ruit in luxus, & sanguine vescitur atro.
Olli supplicibus venerantur saxea votis
Numina, vel tereti suffigunt oscula ligno:
Et gentem Isacidûm veræ pietatis amantem
Præcipuè incessunt bello, & crudelibus armis.
Tãdẽ igitur Deus ille hominũ, Deus ille Deûm Rex
Talia sydereo spectat non vanus Olympo:
Ira subit, totam penitùs de sedibus imis
Ilicet Assyrij molem conuellere regni.
Vt Sodoma, vt veteris scelera illaudata Gomorrhæ
Fulminei domuêre ignes: vbi nunc quoque primò
Arboreos tactu fama est cinerescere fœtus,

Et tenuem ſubitò ex oculis vaneſcere in auram.
Iámque Patris ſummi imperiis parêre parabant
Aligeri fratres, totámque excindere gentem:
Ecce inter Domino ſolitas aſtare miniſtras
Aegra animis vna ante alias dulciſsima virgo,
Nixa genu, lacrymiſque genas ſuffuſa decentes,
Conſtitit, & trepidis Clementia vocibus orſa eſt.
Ergóne ſupremi flammantia tela furoris
Alme parens tantam ſubitò iaculabere in vrbem?
Et matres pariter pueros, iuuenéſque, ſenéſque
Hauriet vna dies, æternáſque abdet in vmbras?
Eſto, omnis vario crudeles crimine pœnas
Commeruit Tellus, tua nec myſteria culpo:
At non iſte tamen tibi mos, nec tu, optime Diuûm,
Improuiſus ades populis peccantibus vltor.
Quin tua ſcit nullos pietas, Deus optime, fines,
Et facilem indulget veniam mortalibus ægris:
Ni faciat, chaos exitiis immanibus olim
Et dederit maria, & terras, cœlúmque profundum.
Tum minùs iſta rea eſt ſacræ gens neſcia normæ.
Forſitan & cedent moniti & meliora ſequentur.
Talibus orantem dictis, ac ritè litantem
Audiit, & ſolio ſontes miſeratus ab alto eſt
Mitior ipſe Deus: placido ſimul annuit ore.
Vrbe fuit vates Solymâ, cui nomen Ionæ
Amittánque patrem, & patriam dixere priores
Guittiferam, priſcâ Zabulonis origine cretus:

Quidam adeò patriam matri dixere Sareptam.
Talibus huic Dominus verbis ac talia mandat:
Vade, agè, tolle moras, immensámque Assuris vrbem
Terrificis inceße minis, prauíque tenaces
Increpitare animos mediis in millibus aude.
Siccíne dißimulem mores sine fine nefandos?
Tot scelerum formas? en vt mea fulmine dextra
Iam rubet, & diras gestit subuertere sedes.
Dixerat: obstupuit tam tristi munere Vates,
Diriguere comæ, pallor simul occupat ora,
Genua labant, variis sudant præcordia curis.
Quid faciat? vanóne animum corpúsque labore
Torqueat? ánne caput tot sæuos vnus in hostes
Inferat? & certam properet per vulnera mortem?
Dum ciues duro in sese sermone profanos
Exacuit? tum sacra ipsos Iudæa doceri
(Nimirum hic gentis genius fuit) inuidet heros.
Sic trepidus cæcáque animum caligine mersus,
Arua per æquoreos parat in contraria fluctus
Carpere iter, Cilicúmque procul secedere in oras:
Demens, qui superos ausus contemnere nutus,
Et ventos pontúmque sequi quàm iussa Tonantis
Maluit, & fragili vitam committere tedæ:
Hei, tanquam maris, & terræ, & stellantis Olympi
Transfretet à Domino, & tutâ se nocte recondat.
Pectora sed Ratio quid non mortalia cogis
Mortalis? vanúmque nimis Sapientia nomen

Et pauor, & miseræ malè credita mortis imago.
Inde vbi iam cursus promitteret aura secundos,
Naula viri nautis, nautæ dant carbasa ventis:
Extemplò turbatæ auræ, turbatus & omnis
Oceanus, fundóque furens immugiit imo,
Horrendùm: simul insoliti de nubibus ignes,
Fulmináque, & picei commistâ grandine nimbi:
Nunc fremit abrupto puppis, nunc prora fragore,
Nunc cœlo illidunt venti, nunc vortice facto
Ad scopulos, auidiq; adigūt barathra intima Nereï.
Ipsi adeò trepidas sua quisque ad numina nautæ
Ferre preces, gemitúque metum & pallore fateri.
Turba manus cœlo tendit quoque cætera, & amplam
Prodiga mergit aquis, inimicum pondus, opum vim:
Vota tamen frustra, proiectáque pondera frustra,
Et magis atque magis fluctus ad sydera voluit
Tempestas, vllámque vetat sperare salutem.
Interea vecors nauim prostratus ad imam
Antistes toto proflabat pectore somnum:
Quem simul aspexit, penitùs dum singula lustrat,
Ore gubernator sic est affatus acerbo:
Hem quianam iste tuos, hominum turpißime, sensus
Torpor habet? téne ô placidum nunc posse soporem?
Quin vigila tu, quisquis is es, discrimine tanto:
Atque Deûm si quis notus tibi, si qua Dearum est,
Illum, illam, castâ nunc nunc prece pronus adora.
Fortè Deûm melior nunquis tibi, nunqua Dearum,

Audiet orantes & opis seruabit egenos?
Inde alij variis inter se talia verbis
Disceptant, En hæc Diuûm sine numine Diuûm
Eueniunt? aut cui non hæc manifesta fides est?
De numero poscunt aliquem facta impia nostro:
Siue is fraternâ crudam ceruice securim
Barbarus impressit, patriam seu vendidit auro,
Siue suæ tepidum prolis bibit ore cruorem,
Siue & sacrilegos templis ille intulit ignes,
Miscuit aut proprio Nessæa aconita parenti,
Consuluítve Magos: metuenti extrema carinæ,
(Quis reus incertum est) reus officit: hunc agè sacris
Sortibus, hunc motâ fas sit deprehendier vrnâ.
Hæc illi, & potior talis sententia visa est.
Ecce autem moderante suas sic Numine sortes
Tristibus vrna notis sontem designat Ionan:
Conclamant socij, studium simul acre videndi est,
Vndique concursus, strepitu cœlum omne remugit.
Fortè putes subitas etiam exardescere in iras,
Opprobriísque reum, sumptóve inuadere ferro:
Vis animos diuina regit, linguásve procaces,
Ac velut armatis iniectat vincula dextris.
Conueniunt, placidísque rogant sic singula verbis:
Fare agè (námque vides non hæc sine mente Deorum
Confieri) quæ caussa viæ? quæ causa pericli?
Qui genus? vnde domo? aut quæ te cōmissa fatigant?
Hîc tandem excusso Vates malefacta veterno

Agnoſcit, tandem in ſeſe deſcendit Ionas,
Iam monet & nautas, qui noluit Aſſuris vrbem.
Ergo illum pelagi, tempeſtatúmque potentem,
Arcis & ætheriæ ſolum Dominúmque Patrémque
Eſſe docet, priſco quem gens veneratur honore
Hebræa, & donis onerat cui pinguibus aras:
Is ſibi & in Solymâ quidnam mandauerit vrbe
Degeneréſque metus, abitúmque & ſingula pandit.
Non ſecus ac nexis per mutua vincla lacertis
Fortè reus duro cauſſam ſub iudice dicit:
Aut velut in latebris deprenſus perfuga quondam
Audet ſeruus hero culpam rogitante fateri.
Tunc quoque præcipites turbæ Deus abſtinet iras:
Quin omnis pauidis auidíſque hæc auribus haurit
Confertim: ſic deinde aliquis compellat Ionan,
Heu cadit in Vatem tantum ſcelus? aut tibi quidnam
Conſilij eſt? viden' vt ventis obſiſtere fruſtra
Nitimur, atque ratem fugienti aduertere ripæ?
Nec dubiam nobis intentant omnia mortem?
Hîc autem arcano decernit numine pulſus
In caput ipſe ſuum Vates, ac talia fatur:
Sperate, ô, meliora viri, medióſque merentem
Proiicite in fluctus: miſcet cœlúmque diémque
Me propter furialis hyems, me propter & vnum
Turbata haud meminit legum Natura ſuarum:
Et ſceleris gemit hoc noſtri ſub pondere lignum.
Meme adſum, maria ad pœnas quem conſcia poſcunt

En pelagóque Eurísque reus debetur Ionas:
Non maris odit aquas, odit sed ventus Ionan:
Audaces, precor, este: moras quid nectitis? inquit,
Nec subitò eluitis fœda contagia culpæ?
Non ignota loquor, stabunt placida æquora ventis
Extemplò, & vultus cœlum induet omne serenos.
Sic ait ingeminans, cunctantésque increpat vltrò.
Tunc verò ingentem clamorem ad sydera tollunt
Et, simul, ô dextras facimus si fortè nocentes
Magne Deûm genitor, solidis compesce catenis:
Scilicet hic nobis nec crimine cognitus vllo est,
Publica nec lethi nobis concessa potestas.
Sin tibi sic placitum meritas infligere pœnas,
Nec fallit manifesta tui sententia Vatis,
Da veniam, da blādus opem, atque hæc omina firma.
His dictis puppi Antistes deuoluitur altâ:
Illum & labentem cuncti & videre natantem
Nequicquam, & salsos reuomentem pectore fluctus,
AEternùm periisse rati, lacrymásque dedêre.
At placidum ventis stetit effugientibus æquor
Extemplò, & vultus cœlum induit omne serenos.
Lenior inde viris cursus dedit aura secundos.
Tunc quoque multa piâ duplicant formidine vota,
Et steriles ritus pictorum odêre Deorum.
Interea monstrum ecce oculis mirabile Pristes
Ter denis magnos cubitis protentus in artus,
Seu Pristes, seu visu aliud mirabile monstrum,

AEquoreum per iter vastâ se mole mouebat.
Qualia sæpe mari nautæ speculantur in alto
Corpora cetorum, non sex vectanda quadrigis.
Nec mora, commeriti plectendus carceris vmbrâ
Corripitur Vates, monstrique in faucibus atris
Terque quaterque pium querulo vocat ore Parẽtem.
Ac veluti (si parua licet componere magnis)
Errantem vacuis siquando in montibus agnum
Hausit hians immanè leo, prædámque gementem,
Impastus: teneri crepitant sub dentibus artus.
Quin tenebras extorum inter, dirum inter odorem,
Tres latet incolumis Vates noctésque diésque,
Non in puppe priùs, pelago nunc tutus in imo.
Quod sicui poterunt isthæc conficta videri,
Idem vteri cæcas intra fœdásque lacunas
Et nasci neget & sensim concrescere fœtus,
Et spirare aliquot vitales mensibus auras.
Ah quoties sæuos parili bonitate tyrannos,
Priscorum quoties rediuiua exempla Gigantum,
Compescit Pater Omnipotens, vitásque suorum
Ipsius in mediis seruat penetralibus Orci?
Aut quando in rebus sua non submisit iniquis
Auxilia, & fidos cælesti ex arce ministros?
His fretus rabidæ catulos impunè leænæ,
Pestiferósque premas illæso calce dracones,
Aspidibus mistis, & turpia monstra cerastas.

Sed neque te spectris nocturna volantibus vmbra,
Sole neque exorto iaculorum terreat imber,
Nec mediâ vaga nocte lues, nec luce serenâ
Exitiale malum: non si tibi dextera mille,
Mille sinistra cadant celeri data corpora letho.
At non interea Domini obliuiscitur heros,
Spésve animósve abicit tanti in discrimine casus:
Sed seriem inuicto tantarum in pectore rerum,
Atque istos primâ repetens ab origine voluit
Aßiduè euentus, tali mox incipit ore:
Imò ego sancte parens, pelagi te gurgite ab alto,
Imò ego te nigras Erebi demersus ad vmbras,
Supplicibus votis iterumque iterumque vocabo,
Et petiit repetétque meus iam sydera clamor.
Nempe tuum fluctus, vno sed te auspice, Vatem
Vndique conuoluêre: tuis en obrutus vndis,
Insula ceu fluuiis quondam coit, hæret Ionas.
Venit summa dies, & ineluctabile fatum,
Nec spes vlla fugæ, nec spes super vlla salutis,
Dixi equidem: Mihíne ora Deus tua sancta tueri
Fas nunquam? nunquámne tuas concedere ad aras?
Heu tenebris circùm diráque voragine sepsti
Obicibus fixis: quid quòd mihi scrupea saxa
Pro pedicis, imi æterno pro carcere montes?
Et caput alga meum fibris opprеßit amaris?
Mox tamen hãc superas animam reuocabis ad auras
Deficientem animam: nostros tu denique gressus

Ad veneranda tui sistes sacraria templi.
Ergo bonis turbam, quæcunque est cætera, veris
Vana superstitio, rectique inscitia fraudet:
Nos pia vota tibi & dignos reddemus honores,
Alme Deus, mi Rex, qui vincula soluere fati,
Et solus potes & manes excire sepultos.
Talia fatus erat, superos cùm bellua iussus
Audit, & in siccas illæsum eructat arenas.
Tertia non aliter cùm primùm effulserat Eos
Prodiit infensi Christus de mole sepulcri:
Non aliter suprema dabit cùm buccina cantum,
Corpora quadrupedum malis depasta ferarum,
Haud dubiè, & cineres Tellus vomitura repostos.
Quid memorē vt sanctus media inter talia Mystes
Æterna efficitur Christi Omnipotentis imago?
O pietas! Dominus noxas sic sæpè piorum
In decus ipse suum nostrósque inflectit in vsus.
Scilicet, vt monstri Vates stetit integer aluo,
Sic quoque sic tumulo Deus incorruptus in imo.
Terrificæ caput ille neci, caput obtulit vltrò
Iste suum. Tres ille dies, tres ordine noctes,
Penè perit: totidem Christus noctésque diésque.
Atque vt supplicio pontus subsidit Ionæ,
Sic nece Christe tuâ desæuiit ira Tonantis.
Iam verò petere Assyriam seruatus Ionas
Anxius addubitat: praui mens conscia facti
Detinet, & tanto malè dignum suadet honore.

At genitor miræ bonitatis imagine certâ,
Quem potuit Vatum numero exturbare ſuorum
Erigit inſtaurans. alio ſic natus Ionâ
Ter lapſus, ter voce Dei reuocatus amicâ eſt.
Necdum littoribus madidos ſubduxerat artus,
Talia cùm volucres audit mandata per auras:
Surge, ades, infandis pelagi defuncte periclis,
Surge, agè, tolle moras, immenſámque Aſſuris vrbem
Terrificis inceſſe minis, prauíque tenaces
Increpitare animos mediis in millibus aude:
Neu ſpera longas iterum te euadere demens
Poſſe manus ſummi diuûmque hominúmque Parẽtis.
Ocyus obſequitur melior iam factus Ionas,
Et celeri greſſu monſtrata ad mœnia tendit.
Iam confecta via eſt, croceas Aurora quadrigas
Iam vehit axe nouo, cùm deinde patentibus Heros
Ingreditur portis, & amica ſilentia rumpit.
Audite, ô miſeri, atque animos aduertite ciues:
Nuntius en perituræ adſum certiſſimus vrbi,
Æterni Patris Interpres, qui nubila circùm
Puluerulentus agit, totam qui à ſedibus imis
Tellurem, & montes nutu qui concutit altos.
Quid ferat infandas cædes, quid peſſima gentis
Prodigia, ambiguámque fidem, vetitoſque hymenæos,
Et leges fixas toties pretio, atque refixas?
Quidue gulâ infames & prædis Sardanapalos?
Sol, genus immeritum qui tot labentibus annis

Luce foues roseâ, & vitali lampade lustras,
Vix ô vix solitis vicenos ignibus orbes
Bis perages, totiésque ruet vix Oceano nox,
Cùm Deus exitio magnam dabit Assuris vrbem.
Nulli diuitiæ, nulli sua proderit ætas,
Sexúsve, aut claro deductum stemmate nomen:
Iam moneo, non vos statuæ, non impia vota,
Non ipsum seruet suprema potentia Regem.
Talia iactantem triuiis ac dira canentem
Vt vidêre ruunt, intentíque auribus adstant
Vnà omnes, totam dolor ingens occupat vrbem,
Haud scelerum ignaram: pueri, innuptæque puellæ,
Et trepidæ matres, sparsis per colla capillis,
Longæuíque senes, proceres, totúsque Senatus
In lacrymas fluere, & votis deposcere pacem.
Ipse adeò, veterum soboles sata sanguine Regum,
Regnator solio luget sceptrísque relictis,
Et procumbit humi, & fœdo velatur amictu,
Dedidicitque diu pompam, & fastigia rerum.
Tum genus omne hominum victū obliuiscier omnem
Præcipit edicto, & mores odisse nefandos,
Pabula quinetiam pecori potúmque negari.
Quid si terribiles Superûm pater optimus iras
Ponat, ait, regnóque fauens ignoscat & vrbi?
Ac Niniuæis gressum de mœnibus effert
Antistes, spatia vt primùm monstrata propinquant,
Et vilem sub colle casam sibi condit Eôo.

Hinc ſpes aßiduæ, nec non & magna cupido,
Vltricem Nemeſim & pœnas ſpectare merentum.
Nunc dominum extremâ iaculari fulmina dextrâ,
Suſpicio eſt, nunc hiſcere humum, & ſubſidere turres:
Sæpe etiam inſolito turgeſcere murmure Tigrim,
Sæpe nouos vacuum mugire per æthera ventos,
Sæpe ſolo, & cæcis flammam ereptare cauernis.
Et quoties dirâ frontem ferrugine tingi
Aut videt aut vidiſſe putat per nubila Phœbum?
Intereà verſas ſtudia in contraria mentes
Aſpicit, indictáſque negat depromere pœnas
Ipſe Deus. Peccaſſe adeò quam pœnitet vrbem
Deſinit eſſe nocens, infenſáque ſydera placat.
Tum neque fixa Deo (malè quod rebaris Iôna)
Sederat Aſſyrios iam tunc abolêre voluntas,
Parcere ſed trepidis, & debellare ſuperbos.
Hîc demum ingenti Vates exercitus æſtu
Immenſi bonitatem audet culpare Parentis,
Et condonatæ repetit veſtigia noxæ:
Iam iuuat eſſe trucem, iam ſenſus pœnitet altos
Pœnituiſſe fugæ, tædet vitæque viæque.
Hoc, ait, illud erat, patriis prædicere in oris
Quod mihi ſæpe animũ, Genitor venerãde, recordor:
Nempe modis tua mi bonitas notiſsima multis
Olim, olim, & facilis nimiùm clementia flecti:
Cauſſa adeò fuit illa fugæ non vltima noſtræ.
Quid tua quòd Solyme fallacem haud antè repertum

Contemnet? vanas alij, & ſine viribus iras,
Inſtabiles animos alij, Dominíque putabunt
Eſſe minas fumum, & leuibus ludibria ventis:
Nunc igitur piget hæc cœli conuexa tueri:
Nam mihi ſumma dies potior vitalibus auris.
Quin tu, ſancte Parens, quin tu, ſic comprecor, aufers
Protinus hanc animam, méque iſto corpore ſoluis?
Quis tibi tunc ſenſus dicenti talia Vates?
An faciunt diuina feros commercia myſtas?
Aut homini pœnâ ex hominis quæ tanta voluptas?
Adde quòd euentus dicto nec defuit omnis:
Scilicet ingentem, ſi quid tibi mentis, Iôna,
Non muri, at mores vrbis traxêre ruinam.
Iámque vides alios lecto de colle colonos.
Nonne fuit ſatius ſedatâ Numinis irâ
Lætari, dignáſque Patri perſoluere grates?
Si Domini tibi nota modis clementia multis,
Quid modò viſa noua eſt? quídve illam carpis, Iôna?
Non ita, ſacrati ſed cuſtos fœderis Abras
Littora ſulphureis luxit damnata caminis:
Imò Deum votis iterumque iterúmque fatigans,
Tot ſeruare reas ſtuduit pro viribus vrbes.
Non ita, ſed tauri cultorem vt vidit, & auri,
Fatidicus Moſes populum, communia damna
Poſtpoſuit propriis, Domini & prece ſupplice dextram
Compreßit: Non tu, Iſacidûm qui chara tuorum
Mœnia reſpiciens peſti deuota futuræ,

Heu genus infidum & cæcos miseratus alumnos,
Christe, sinum lacrymis implesti, planctibus auras.
Quid loquar, vt tanta sic de bonitate querentis
Optimus Omnipotens fastidia passus Ionæ?
Fortè grauis latos vrebat Sirius agros,
Et fessæ in vetulo nutabant corpore vires:
Ecce Pater verbis postquàm incusauit amicis,
Seu fruticem, patulis lætam seu frondibus herbam
Excitat: illa senis sidens in vertice mystæ
Demulcétque æstus, & mollem sufficit vmbram.
Hanc vbi respexit; studio vt se oblectat inani!
Vt fremit! vt subitæ numerat miracula plantæ!
Quanta oculis, manibus quanta attrectare voluptas!
Nec minùs & subito qui vulnere sterneret herbam
Mox Dominus primo vermim submisit Eoo:
Ac veluti in syluis Autumnus frigore primo
Decußit folia, aut viduauit floribus hortos,
Lætáve pestifero populant sata dente locustæ.
Indoluit tali aspectu malè sanus Ionas,
Optauitque nouum plantæ succrescere honorem.
Iámque rotas medio ardentes altißimus orbe
Extulerat Titan: laxis simul Auster habenis
Cæca per aërios adigit spiramina tractus,
Et glabrum caput, & pectus languore fathiscens
Acribus ille equidem flammis, hic vulnerat auris.
Hîc rursum irasci, mortémque ex poscere Vates:
Quem pater Omnipotens castigans ore benigno,

An bene, ait, casum malè quòd felicis ob herbæ
Bile tuum tantâ feruet iecur? an bene, Iôna.
Tunc Vates (Vate in tanto mirabile dictu:
Sed quas non mortale sophos sanctißima corda
Abripit in furias? quò non sua quemque libido?)
Id bene, ait: crudele etiam mihi talia lethum.
Tum Deus, Ipse tuis, inquit, saltem arbiter esto
Exemplis factísque, modúmque impone furori:
Quam tua non auxit, tua non industria seuit,
Sed natam altera nox, denatámque altera vidit,
Hanc periisse doles, hanc plurimus expetis herbam.
Méne igitur, méne Assyry qui maximus author
Sanguinis, immensæ qui fundamenta locaui
Niniues, cœlóque arces & mœnia vexi,
Sæuire, & tantam subitò rescindere gentem?
Et quota pars læuæ quid distet dextera nouit?
Si tibi non herbæ facilis iactura, neque vmbræ,
Quæ tandem Assyrios veniam seruare petentes
Inuidia est? potiórne meis tua plantula regnis?
En qui vmbrâ gemit amissâ foliisque caducis,
Is ruere imperia & magnas desiderat vrbes.
Ipsa adeò & culpæ vacua, & rationis egena,
O demens, mihi, si nescis, animalia curæ.
Dixerat: his tandem monitis edoctus Ionas
Conticuit, certóque Deum veneratus honore est:
Insignem bonitate Deum, qui parcere nautis,
Parcere & Assyriis, & parcere pronus Ionæ.

Exorere, ô, duris aliquis mortalibus heros,
Aut nostrum tu Beza decus pete sydera serò,
Vtilibus qui vera minis promissa remiscens
Ad meliora voces, & numine plenus eodem
Impia vicinæ subducas secula flammæ.

FINIS.

